

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 207.  
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563623203296/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

derens Dramaer; og den kan indaandes i selv den prosaiske Fortælling; det er ikke Ordets metriske Sammenslyngninger, men Malmet i det, som klinger til Hjerter og Folkeslægter.»

Medens *Herman* talte, hævdede *Elisabeths* Tanke sig til det Ideal, han pegede paa, og hun følte, hvilken Barneleg hendes Skrivelser vare; Kammerjunkerens derimod fandt i disse just en ubevidst Tilnærmelse, som *Herman* vilde erkjende, naar han læste dem; det maatte han, derom bad Kammerjunkerens *Elisabeth*, og hun blev rød ved dette Forlangende og afslog det paa det mest Bestemte.

«Og det kan De tænke og sige, efterat have hørt hans Ord idag!» sagde hun. Men han kom oftere tilbage til det samme Punkt; hans Overbevisning var ærlig, den gav hans Ord Vægt, og med Frygt-somhed og en blandet Følelse af Lyst og Ulyst tillod hun ham det, under den Betingelse, at *Herman*, dersom han fandt, hvad hun var forvisset om, at det var værdiløst for Verden, da aldrig maatte tale til hende derom.

Og Uger gik.

«*Herman* finder det fortræffeligt!» sagde Kammerjunkerens.

«Jeg troer det ikke», sagde *Elisabeth*; »han talte ikke et Ord til mig derom ved sidste Besøg. De veed ikke, hvor uhyggeligt jeg følte mig! det var, som laa der et Bjerg imellem os; jeg vovede ikke at være ene med ham.»

«Og derved just er De selv Skyld i, at han ikke fik Leilighed til at takke Dem, at tale med Dem.»

«*Herman* har betragtet det for hvad det er, en Sygs Beskæftigelse,» tænkte hun, og dog gjemte hun paa hvert berømmende Ord, Kammerjunkerens overrakte som *Hermans*; der blev seet paa det som et Metal, hun ikke vidste, om det var ægte eller uægte, og dog ikke kunde kaste bort.

En Søndag Eftermiddag, da *Elisabeth* sad under Rødtjørnene, kom *Herman*, — de vare alene.

«Tak for Deres Tillid til mig!» sagde han. «Hvad De har skrevet, er smukt og naturligt og det eier hvad de fleste Skrifter i vor Tid mangle, Religiositet. Jeg skulde lykønske Dem, idet jeg virkelig, som en ældre Broder holder af Dem —! De har Øie for Naturen og Mennesket, De har Hjerter og Reenhed, som Qvinden skal have den, og dog, med alle disse store Midler, idet disse frembryde i en